

~~46905~~

7.6.129

П. О.

РАДЯНСЬКА УКРАЇНА

На яких основах і як вона
будується?

ЦІНА 10 Ц.

Накладом
"УКР. РОБІТНИЧИХ ВІСТИЙ"
Вінніпег, Ман.
1920.

ЛННБ України ім. В. Стефаника

01297780Y

2006

7. 6.

П. О.

РАДЯНСЬКА УКРАЇНА

На яких основах і як вона
будуєть ся?

ЦІНА 10 Ц.

Накладом
"УКР. РОБІТНИЧИХ ВІСТИЙ"
Вінніпер, Ман.
1920.

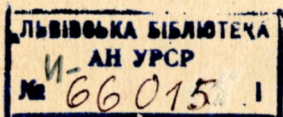
46905

БІБЛІОТЕКА
НАУКОВО-ІСТОРИЧНОГО
ІНСТИТУТУ

342.5 (с47.71)

66015

/ 17.

РАДЯНСЬКА УКРАЇНА.

НА ЯКИХ ОСНОВАХ І ЯК ВОНА БУДУЄТЬ СЯ?

Радянська Україна — се смерть, загибель для ворогів працюючого люду України. І тому то вороги працюючого люду, ті що звикли вигідно проводити жите на спині робітника чи селянина, з такою заїлостью, з такою кровожадністю старають ся впхнути ніж в серце радянської влади — як то робили і роблять пани і підпанки всякого покрою на межах і поза межами України, — або старають ся опоганити, представити в брехливім світлі Радянську Україну — як то робили і роблять всякі буржуазні групи за кордоном України, а між иншим і в Америці.

Радянська Україна — се значить кінець панам-капіталістам, панам-дідичам, кінець визискові, кінець поневоленю працюючого люду України.

“Радянська Україна” — се Україна робітників та селян, де фабрики, поля, копальні, залізні дороги і т. д. є власністю всього працюючого люду, який господарує ними після своєї власної волі, маючи на оці свій власний до-

бробут — добробут робочих мас України, і робочих мас всіх країн.

В який-же спосіб селяни та робітники господарують своїм майном в Радянській Україні? В який спосіб будують вони радянську владу для завідування спільним добром і — в теперішнім часі — для боротьби з ворогом внутрішнім (з власною буржуазією) і з ворогом заграничним (з буржуазією, з імперіялістами західної Європи, Америки, Азії)?

Отсе ті питання, на які ми по зможі дамо в сім місці якнайкоротші відповіді.

1. Пролетарська революція на Україні як кінечне усліве введення радянської влади.

Радянська влада існує тепер в двох республіках, в Росії і на Україні (сі дві республіки злучились в федерацію). Радянську (совітську) владу в Росії здобув російський пролетаріят революційно оружною боротьбою проти російської буржуазії.

Так само радянську владу на Україні здобув український пролетаріят — робітники та убогі селяни — оружною боротьбою проти української буржуазії.

Інакше (не оружною боротьбою) ні росій-

ський ні український пролетаріят радянської влади встановити не мігби. На Україні пани (капіталісти і дідичі) на спілку з середною клясою (буржуазією) ніяк не хотіли зречи ся свого пановання; капіталісти ніяк не хотіли зречи ся своїх банків, фабрик, копалень, залізниць і т. д., а дідичі не хотіли зречи ся своїх ланів, а середна кляса і різні урядники, більші та менші, і заможне селянство — дуки, ніяк не хотіли позбути ся своїх теплих місць, своїх посад і нагарбаного багатства. Вони постановили силою боронити своїх посіlostий, своїх привілеїв. Вони не вагали ся наставити проти робочих мас пушки, машинові карабіни і кріси.

І що-ж лишало ся зробити тоді українським працюючим масам, які вже раз на все постановили не робити на дармоїдів? Вони проти сили панів та їх слуг мусіли поставити свій кулак, свою силу.

Проти пушок, машинових карабінів та рушниць панських пролетаріят України виставив свої пушки, машинові карабіни та кріси.

Отсе і була пролетарська революція.

А що пани разом з своїми слугами (з середною клясою) творять на Україні, і в кождім краю, незначну меншість, тож ясна річ, що

як пролетаріят вийшов до бою з своїми арматами, то мусів він розбити на прах панів та їх слуг.

Не допомогло панам те, що вони кричали, що вони бють ся за “незалежну Україну”. Працюючі маси України розуміли добре, що коли пани та їх слуги горлають про “незалежну Україну”, — то розуміють вони під тим таку Україну, деб капіталісти, дідичі, дуки та їх слуги могли дальше жити вигідно на спині робітника та убогого селянина.

Не допомогло панам те, що вони обкидували болотом пролетаріят Росії (російських большевиків) і говорили, що большевики Росії хочуть поневолити Україну. Ні, робочі маси України знали, що робочі маси Росії їх найбільші приятелі, їх товариші по недолі, та що ні українського, ні жадного иншого пролетаріату вони поневолити не можуть і не хочуть.

І так спільними силами пролетарська червона армія України і Росії побила цариста Скоропадського, побила цариста Денікіна, побила не меншого від них цариста Петлюру, побила цариста Пілсудського (якому помагав також Петлюра) і побе всіх своїх ворогів, з якоїб то сторони вони не надійшли.

І на руїнах царизму, на руїнах буржуазної

влади на Україні працюючий люд буде свій власний, новий лад, буде радянську владу як средство до цілковитої перебудови громадянського життя.

2. Парляментаризм а радянська влада.

Чому Україна називається **“Радянською”** Україною? Чому влада на Україні називається **“радянською”** владою?

Україна зовуться тепер **“радянською”** тому, бо ради селян та робітників нею управляють.

В часі пановання царя російською імперією, в якій склад входила також Україна, рідила Дума (парлямент) в Петрограді. До тої Думи (а в Австрії до парламенту в Відні) вибирано послів. В тій цілі ціла російська імперія — і ціла Австрія — була поділена на виборчі округи. Кождий округ мав вибрати одного чи більше послів.

Але так царське правительство в Петрограді, як і цісарське правительство в Відні, старалися не випустити влади з своїх рук. А маючи до помочі військо, поліцію і цілу армію урядників-бюрократів, вони могли се зробити.

І ось обмежують вони право голосовання

на послів. Таке право звичайно давали вони тим, що мали якийсь більший або менший маєток; далше, ухвалюють закон, що голосуючий мусить мешкати довший час в однім місці (рік, два або й більше), щоб міг голосувати; ограничують вік голосуючих і т. д.

Та побіч того всього парляментарна форма правління має ту головну хибу, що вона дозволяє голосувати, а тим самим рядити громадським добром, **“всім”**, без ріжницї чи він працює, чи жиє з праці других, чи він чесно робить на хліб, чи обкрадає робочі маси з їх праці.

Парляментаризм, або так звана “демократія”, через те, що дає право голосу всім викидкам робочих мас, всім капіталістам, дідицям і всім їх слугам, ніколи не виходив і не виходить на користь робочим масам.

Підчас т. зв. “демократії” в Австрії і царської Росії (хоч в Росії навіть “демократія” була дуже куца), буржуазна верства суспільства, маючи в своїх руках цілу правительственну машинерію, господарила краєм на свою користь а на шкоду робочого народа.

Штучним (географічним) поділом на виборчі округи, обмеженем права голосовання, підкупством, застрашуванем, шахрайством

(крадіжю голосів і т. п.) — буржуазія в “демократичній” країні все виходить на верх, держить владу в своїх руках.

Однак не треба нам забувати, що сей парламентаризм, ся “демократія” в Росії і Австрії була лише завершенем, крицею капіталістичного ладу, т. є. приватної власності фабрик, піль, копалень, залізниць і т. д. Лише приватна власність тих громадянських средств продукції дає можливість втворенню ся парламентаризму (“демократії”).

“Демократія” (парляментаризм) є втвором буржуазії, значить, щоби знищити парламентаризм, треба знищити буржуазію; а щоби знищити буржуазію, треба знищити приватну власність на суспільні средства продукції, на фабрики, поля, копальні, залізницї і т. д.

Револуція в Росії, а при її помочи революція на Україні знищила всі ті річі. **Все майно на Україні є спільною власністю всього працюючого люду України.** Буржуазія в той спосіб знищена, не має ґрунту під ногами. Тим самим знищений парламентаризм (“демократія”).

І ось в протиставленю до демократії будує працюючий люд України **радянську владу.**

Нема поділу на якісь там виборчі (геогра-

фічні) округи — як се було підчас парляментаризму: замість того **кождий робітник, кождий селянин голосує там де робить; голосує в фабриці або на селі.** Фабрика і село (комуна) є тою головною, першою і послідною, складовою частию громадянського ладу. А вже з того впливає, що голосувати має право лише той, хто робить в фабриці, чи то на селі, або виконує якунебудь роботу звязану з продукцією (умова робота).

3. Ради в місті.

Кожде місто вибирає собі раду. Відповідно до числа людности в місті, членів в радї є більше або менше (прим. може бути один депутат на 1.000 мешканців).

Депутатів (радних) може вибрати кожда фабрика, чи робітня, з окрема, а коли нема в ній достаточного числа робітників (прим. має менше як тисячу) тоді може лучити ся з другою фабрикою, чи робітнею.

Як вже було зазначено, право голосу мають лише робітники, ті, що не визискують нікого.

До такої Ради може входити, скажім від 50 до 1.000 депутатів. Їх вибираєть ся на дуже короткий час, прим. на 3 місяці.

Міська рада відбуває наради дуже часто,

прим. не менше як (? — Ред.) на тиждень.

Під своїм наглядом має вона всі місцеві справи громадського характеру. При допомозі фабричних комітетів і союзів (юній) заряджує вона фабриками і робітниками, при допомозі радянських крамниць і різних розділюючих союзів (кооперативів і т. д.) заряджує поділом средств життя поміж мешканців міста.

За посередництвом сеї ради бере місто участь в справах загально-краєвих, як з сторони економічної (господарської) так і політичної (оборона радянської республіки і т. д.).

З поміж своїх членів міська Рада вибирає делегатів до губерніяльного, до окружного і до Всеукраїнського Конгресу Рад (малі місточки вибирають також делегатів до повітового конгресу рад). Скількість делегатів можна прим. вибирати так: до губерніяльного конгресу рад одного делегата на 2.000 голосуючих в місті; до окружного конгресу рад одного делегата на 5.000 голосуючих; до Всеукраїнського Конгресу Рад одного депутата на 25.000 голосуючих в місті.

4. Ради на селі.

Так як в місті всі робітники, так на селі всі

працюючі селяни вибирають собі Раду. Скільки членів сільської ради (скільки депутатів) залежить від кількості населення села: мале село має меншу раду, більше село має більшу раду. Можна прим. вибирати одного депутата від кожних сто селян, але можна означити число депутатів, щоби не було їх більше, як прим. 50.

Право голосовання має кождий селянин, котрий жиє з праці своїх рук, а не визискує нікого.

Рада селян господарує громадськими справами, а коли ціле село вже зорганізоване в комуну, то справами цілої комуні.

Радних вибираєть ся на дуже короткий час, прим. на 3 місяці, щоби в той спосіб дати можливість всім членам комуні, чи села брати участь в праці ради, щоби не витворювала ся т. зв. селянська “бюрократія”, то є окремий урядничий стан. Але навіть в кожній хвилі можна відкликати котрого небудь радного, як що виборці бачуть, що через які небудь причини він не може як слід сповняти своїх обов'язків як член ради. Його відкликаєть ся, а на його місце вибираєть ся другого. Се вже не так, як в “демократії” (підчас парламентаризму), де раз вибраний посол, чи війт, чи я-

кий інший урядник не може бути відкликаний, аж доки не вислужить своїх літ, прим. 3, 4, 5, 6 або й більше літ. Тут кождий радний мусить виконувати волю виборців, волю селян, а як не виконує її, як не може або не хоче слухати селян — чи робітників — то сейчас його позбавляєть ся уряду.

Побіч справ своєї власної громади, сільська рада (совіт) стоїть в тісній звязи з всіми сусідніми радами і в тій цілі вибирає з поміж себе делегатів до волосної ради, яка називається ся: **“Конгрес сільських рад”**. Можна прим. вибрати одного делегата до волосної ради від кождих десятиох членів сільської ради; значить село, яке має раду, що складається з 50 радних, вислало би до волостного конгресу 5 делегатів.

5. Конгреси рад (совітів): волостний, повітовий, губерніяльний, окружний.

Радянський лад полягає на тім, щоби вся господарка краєва була проваджена в як найтіснійшій порозуміню з населенем цілого краю, **маючи на оці добро всього населеня краю**, а зглядно добро всього працюючого люду. Щоби приміром копальняний і промисловий до-

нецький басейн не провадив господарки на шкоду хліборобським околицям (прим. в подільській губернії), або противно, щоби Поділе не провадило господарки шкідливої для донецької околиці (околиці над рікою Донцем) — **то до сього треба спільного порозуміння** обох тих околиць. До такого порозуміння можна найлекше прийти за посередництвом вибраних представників обох околиць.

Те саме відносить ся і до двох сіл, до двох повітів, до двох губерній, округів і взагалі до всіх сіл, до всіх повітів, губерній, округів: всім їм треба бути в тіснім порозуміню, коли хочуть вести успішну господарку на користь всього працюючого люду.

Такого спільного, тісного порозуміння треба ще й тому, що радянській владі грозить і внутрішній ворог (рештки буржуазії) і заграничний ворог (світові імперіялісти). Щоби оборонити ся перед тими ворогами, щоби до решти знищити їх опір — на се треба тісної звязи всіх робітників, всіх селян.

І ось в радянськім ладі таку тісну звязь дістаєть ся за помочю **конгресів совітів**. Міста і села, волости, повіти, губернії, округи — всі вони звязані до купи за помочю конгресів рад волостних, повітових, губерніяльних і окруж-

них, і за помочю **Всеукраїнського конгресу совітів.**

а) **Волостний конгрес рад.**

Волостний конгрес рад складається з делегатів від сільських рад. Кілька, чи кільканайцять сусідуючих з собою сіл є злучені до купи за помочю волостного конгресу рад. Коли прим. таку волость творить 10 сіл, а кожда сільська рада пішле до волостної ради 5 делегатів (вибираючи одного делегата на кождих 10 радних), то волостний конгрес совітів буде складати ся з 50 делегатів.

Сей волостний конгрес рад має під своїм наглядом всі справи спільні волости, значить спільні тим кільком, чи кільканайцятьом селам.

З поміж себе вибирає волостний конгрес делегатів до **повітового конгресу рад.**

б) **Повітовий (уїздний) конгрес рад.**

Повітовий конгрес рад складається з делегатів прилсаних волостним конгресом рад і з делегатів рад міських — тих міст, що не мають більше населення, як 10.000 душ.

Такий повітовий конгрес наглядає над спра-

вами всіх сіл і менших міст на території того повіту — але за посередництвом волостних конгресів рад і міських рад. Він вибирає також делегатів до окружного конгресу рад.

в) Губерніяльний конгрес рад.

Губерніяльний конгрес рад складається з делегатів від волостного конгресу рад і від рад міських. Такий губерніяльний конгрес може складатися прим. з 300 членів, присланих від міста і від волостного конгресу.

Губерніяльний конгрес завідує справами спільними цілій губернії, але за посередництвом міських рад і волостних конгресів рад.

г) Окружний (областний) конгрес рад.

Окружний конгрес рад складається з делегатів від сільських рад і від повітових (уїздових) конгресів рад.

Річ ясна, що сей конгрес завідує справами спільними цілому округови за посередництвом міських рад і повітових конгресів.

6. Всеукраїнський конгрес рад робітничих, селянських і червоноармійських депутатів.

Неначе тим головним гудзом, що вяже ті-

сно до купи всі села і міста Радянської України, є Всеукраїнський Конгрес Рад Робітничих, Селянських і Червоноармійських депутатів.

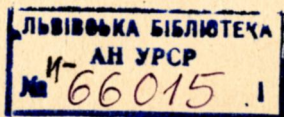
Сей конгрес є тою точкою, в якій перехрещують ся всі ниточки, що йдуть від міських і сільських рад, від волостних, повітових, губерніяльних і окружних конгресів.

Він складається з делегатів від міських рад, від губерніяльних конгресів і від відділів червоної армії (включаючи сюди і козацькі відділи).

Тут сходять ся представники всього міського і сільського працюючого люду і оборонців границь радянської республіки — червоної армії — і тут вони обмінюють ся думками, поглядами про спосіб найуспішнішого провадження краєвої господарки і оборони перед ворогом.

Без такої осередної точки, в якій перехрещувалиб ся всі змагання, бажання, пляни поодиноких конгресів, рад і поодиноких осіб — працюючий люд не мігби посунути ся ні на один крок на перед.

Без такої — що так скажемо — центральної телеграфічної стації працюючий люд України був би розбитий на маленькі загумінки, які один по другім розвалювали би ся під тяга-

рем лихих господарських обставин (що були би вислідом такого роздроблення), і вертали би до давньої буржуазної анархії.

Всеукраїнський конгрес скликаєть ся на наради прим. щонайдальше два рази в рік.

Він радить над справами спільними цілому краю, як от уложене, змінене і доповнене конституції, загальний провід внутрішньої і заграничної політики, означуване границь, виповіджене і закінчене війни, загальний провід в краєвій господарці, утворене червоної армії і т. и.

Кожда радянська республіка, або союз радянських республік мусить виступати як цілість чи то в боротьбі за хліб в нутрі краю, чи то в боротьбі з нападаючими на ню заграничними ворогами. Щоби в тих двох напрямках виступати як цілість, радянська республіка й творить одну центральну владу, як ось Всеукраїнський Конгрес Рад, надаючи їй відповідні конечно потрібні права.

7. Всеукраїнський Центральний Екзекутивний Комітет.

Всеукраїнський конгрес депутатів робітничих, селянських і червоноармійських рад цілий

рік сидіти на нарадах не може. І щоби на час його розпущення не полишити республіку без центрального органу, він вибирає споміж себе Всеукраїнський Центральний Екзекутивний Комітет. Сей комітет може складати ся прим. з 200 членів, він вводить в жите ухвали Всеукраїнського конгресу і самий робить ухвали, коли сього вимагає потреба (розумієть ся, в певних границях).

8. Рада Комісарів.

Всеукраїнський Центральний Екзекутивний Комітет вибирає з поміж себе відповідне число комісарів (10, чи 15, чи більше) і їм повірюєть ся загальну управу справами краю. Кождий комісар (“комісар” означає “повновласник”) стоїть на чолі комісаріату, що складаєть ся з членів Центрального Комітету. Комісар в порозуміню з комісаріатом видає відповідні зарядження, розумієть ся в згоді з ухвалами Центрального Екзекутивного Комітету і Всеукраїнського Конгресу Рад.

Ось се є радянська будівля, представлена в якнайкоротший спосіб.

Так, як се було з членами місцевих сільських і міських рад, так само і кождий член

котрого небудь конгресу, чи Центр. Екз. Комітеу, чи Ради Комісарів може бути відкликаний в кожній хвилі, коли лише вискажеться, що з якої небудь причини він не може сповняти як слід своїх обов'язків. В додатку та обставина, що члени котрого небудь законодавчого, чи виконуючого тіла є вибрані лише на короткий час (після котрого, очевидно, вони можуть бути поновно вибрані) причинається до того, що кожний член кожної ради, чи конгресу чи комітету неначе чує руку виборців на своїм рамени, яка все справляє його в ту сторону, де лежить загальне добро працюючого люду.

Ся рука стягає кожного до долу, хтоб поспів спротивити ся волі міського і сільського пролетаріату.

9. Радянська влада — се диктатура пролетаріату.

Револуцію в Росії і на Україні перевів міський і сільський пролетаріат та пів-пролетаріат.

Пролетарі — се всі ті, котрих пани (капіталісти, дідичі і їх слуги — середня кляса) визискують безмилосердно.

Панський (капіталістичний) лад витворив

тих пролетарів. Сей лад дозволяє дідичам відбирати землю від селян, не лишаючи їм або зовсім нічого, або кілька клаптиків землі — але лише на те, щоби той бідний селянин мав з чого оплачувати панам податки і проценти; панський лад дозволяє витворенню ся невеличкої групки панів-капіталістів, міліонерів і біліонерів, що держать в своїх руках всі фабрики, копальні, залізницї, кораблі і в той спосіб мають власть над житєм і смертю міліонів працюючого люду-пролетаріату.

Але такий лад може існувати лише до часу.

Приходить час, коли пролетаріят вже не може довше терпіти ярма дідичів і фабрикантів-міліонерів, і тоді він постановляє собі радше вмерти, ніж дальше дозволити панам-дармоїдам смоктати робітничу кров. Приходить час, коли селянин хоче, щоби вся земля, на якій він працює і може працювати належала до него — а не до дідича, коли робітники хочуть, щоби фабрики, майни і т. п. в яких вони працюють, належали до них.

Приходить час, коли весь працюючий люд, коли пролетаріят постановляє собі видерти з рук панів-капіталістів власть над своїм житєм і взяти ту власть в свої власні руки.

Такий час для російського і українського

пролетаріату вже прийшов.

Український пролетаріат — ті мільйонові маси поневоленого визискуваного робітництва і селянства — вийшов на вулицю і в отвертій, кровавій, повній пожертвовань боротьбі, відрубав голову капіталістичній гидрі: повалив панський лад, взяв фабрики і копальні і залізниці і поля під свою контролю, на свою власність.

Се була пролетарська революція.

До успішного переведення сеї революції було потрібно сильної пролетарської організації, якаб мала провід в боротьбі з буржуазією, з панами. Тою організацією є організація комуністів (большевиків) Росії і України.

Під проводом комуністів України пролетаріат України на руїнах старого, панського ладу приступив до будови нового, комуністичного ладу при допомозі диктатури пролетаріату.

Серед сорок-мільйонного населення України є значна кількість таких осіб, таких груп, таких партій, які є проти інтересів робітників та убогих селян, які є проти повалення панської влади, а коли вона вже повалена, то вони весь час змовляють ся, щоби її назад привернути.

Таких приятелів панського ладу, таких ворогів працюючих мас є багато в містах серед

колишньої середньої кляси (не згадуючи вже про вивлащених панів-капіталістів) — а є їх ще більше на селі, серед дрібно-земельного і заможного селянства.

В містах комунізм поширений сильнійше, завдяки тим обставинам, що фабрика згромаджує до купи робітників і в той спосіб сприяє поширенню ся клясової свідомости, сприяє скорому зростови революційного духа, комунізму.

Праця на селі є зовсім іншого характеру. Вона держить працюючих селян — а в головній мірі дрібно-земельних в відокремленому стані від другої і в той спосіб сприяє зростови убійчого т. зв. індивідуалізму, то є, таких переконань, де селянин думає що безнастанна праця на своїм власнім мізернім загумінку, своїм власним рискалем, своєю власною шкапою є все те, що йому потрібно до повного щастя.

Така відокремлена праця селян, рідкі зносини з містом, з новими думками, змаганнями і т. д. — все те перешкаджає поширенню ся серед убогого селянства комуністичних переконань.

І тому селянин поволійше приходить до переконання, що самотнім способом на усунення нужди серед якої йому приходить ся жити є відібране від дідичів земель і управа їх спіль-

но, машиновими плугами, жниварками, молотільнями і т. д.

Тої вузкої гордості — **бути своїм власним господарем** — хочби за се прийшло ся заплатити величезними податками і мозольною, кровавою працею — тої засліпленої, стародавньої гордості селянин позбуваєть ся поволи з висше згаданих причин.

Серед таких обставин утворене диктатура пролетаріату являєть ся конечним явищем, є конечним і одиноким средством в руках клясово свідомого пролетаріату на селі і в місті для знищення останків старого панського ладу, для будови комунізму.

Так довго, доки всякі різниці між клясами на Україні не затруть ся, доки буде існувати кляса, чи група людей противних інтересам пролетаріату — доти диктатура пролетаріату в формі радянської влади буде існувати на Україні (і в Росії та інших краях).

Коли буржуазія зовсім стопить ся, коли вона зіллеть ся з робітниками, і так як вони, буде жити з праці своїх власних рук, коли на Україні буде лише одна кляса людей — робітники (на селі і в місті) — тоді диктатура зникає — бо не має вже що робити, не має кому диктувати. Місце диктатури пролетаріату в фор-

мі радянської влади займуть чисто господарчі і культурні комітети-ради.

10. Комунізм — “від кожного після здібностей і кожному по потребі”.

Диктатура пролетаріату в формі радянської влади вводить в жите засаду **“хто не робить, той не їсть”**. Робочий люд своєю силою, своєю властю примушує всіх дармоїдів, всіх тих, що досі жили на спині робітників, працювати. Інакше чекав би їх голод.

Але час диктатури пролетаріату не є ще повним комунізмом. Се т. зв. “низша фаза комуністичного суспільства”, переходовий степень до “висшої фази комуністичного суспільства”.

В часі диктатури пролетаріату робітники і селяни перебирають фабрики, копальні, поля, залізниці і т. д. на свою власність.

Але повна контроля, повне завідуване тими средствами витвору зі сторони робочих мас з конечности вимагає приготування, вправи. Маючи власть в своїх руках, маючи всі виховуючі заведення під своїм доглядом, робочі маси без найменшої перешкоди набувають конечно потрібні вправи в господареню своїм майном.

Аж тоді, коли робітники не лише контролюють, але і управляють фабриками, коли вже знищено останки буржуазної анархії в господарстві, коли в кожній галузі господарства заведений взірцевий порядок, коли в наслідок того години праці зменшують ся, так що праця не є вже тягарем, але розривкою — тоді настає друга фаза комунізму в якій всякі сліди держави (влади, диктатури) вже зникають. **Бо тоді кождий вже працює після своїх здібностей.**

Кожний робітник, кождий селянин працює відповідно до своїх сил, до своїх здібностей, **а з овочів спільної праці він уживає тільки, кільки йому потрібно.**

Такий лад, де кождий працює після здібностей, а зуживає після потреби є конечним вислідом спільної господарки, то є такої господарки, де всі знаряди продукції є спільними, де міста і села творять **комуни**, які здобувають собі хліб при помочі тих спільних знарядів.

Кожда сільська і міська коммуна має два шпихлірі: один “шпихлір” праці, т. є. сила, збір праці всіх членів комуни, з якого черпаєть ся працю відповідно до потреби; другий шпихлір, се сума, збір вислідів праці, з якого кождий черпає після потреби.

Се комунізм, який “стягає рай з неба на землю”, який робить з всього людства одну велику родину, що не знає ні нерівности, ні несправедливости; се гніздо згоди, братерства, любови, основане на загальнім вдоволеню, добробуті.

Такий образ перед собою мають комуністи всіх країн, туди вони прямують, без згляду на жертви, які вони мусять поносити.

Туди прямує і український сільський та міський пролетаріят під проводом Комуністичної Партії (большевиків) України.

11. Комуністична Партія (большевиків) України.

Найголовнішу роль в будові Радянської України відіграє “Комуністична Партія (большевиків) України”.

Ся партія складається з найсвідомішого сільського і міського пролетаріату на території України.

Що пролетарська революція в Росії і на Україні побідила, що буржуазний лад в Росії і на Україні повалено — се треба завдячити в головній мірі комуністичним партіям тих країн. Підчас коли всі прочі партії на Україні, по-

чавши від різного рода “демократичних” а скінчивши на “соціал-демократичних” — всі вони менше або більше були партіями буржуазними, всі вони входили в компроміс з буржуазним ладом, з буржуазією.

Лише одна “Комуністична Партія (большевиків) України” (що перше творила цілість з російською комуністичною партією) стояла весь час твердо на чисто пролетарськім ґрунті. Лише вона одна виставила рішуче домагане, боевий клич — “Вся власть робітникам!”, “Вся власть Радам!”

Підчас коли всі прочі т. зв. “робітничі” партії з меншою або більшою домішкою продажної “інтелігенції”, “аристократичної” верстви робітників і заможних селян, твердили, що робітники ще не здібні правити самі собою і тому потребують “опікунів” (очевидно тими опікунами малаб бути ся продажна інтелігенція і взагалі ціла середна кляса з наскрізь буржуазними переконаннями) — в тім самім часі Комуністична Партія відкинула всяке опікунство тих “приятелів” (в дійсности шкіролупів) працюючого люду, всякі компроміси з буржуазією і стояла за повну і неограничену власть робітників та убогих селян.

І остаточно кличі Комуністичної Партії

(большевиків) України побідили.

Червона армія — сей твердий п'ястук пролетаріату при власті — розбила всіх дотеперішних ворогів Радянської України, як внутрішніх (Скоропадського, Петлюру, Денікіна), так і заграничних (Польщу).

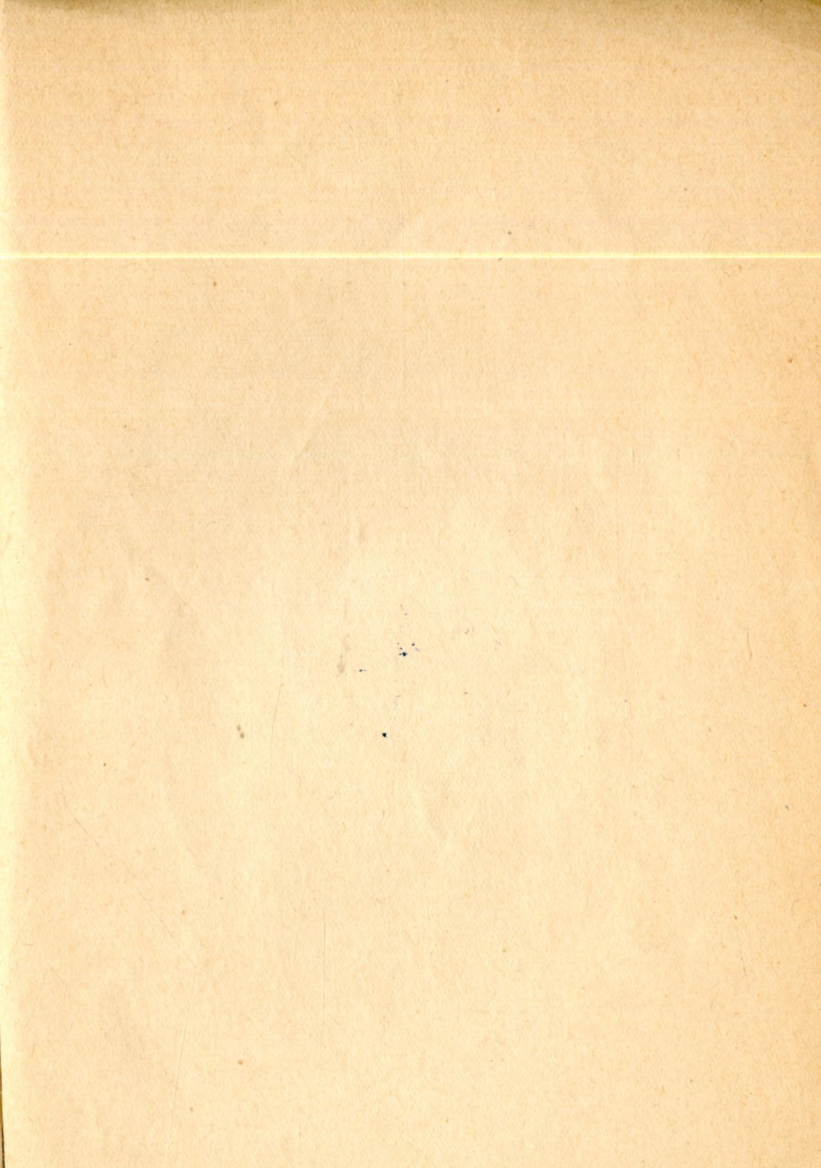
І знов сим ядром, що живить червону армію відвагою і завзятістю є комуністи. Огнем посвяти спільній робітничій справі вони огрівають цілу червону армію і роблять можливими ті її перемоги.

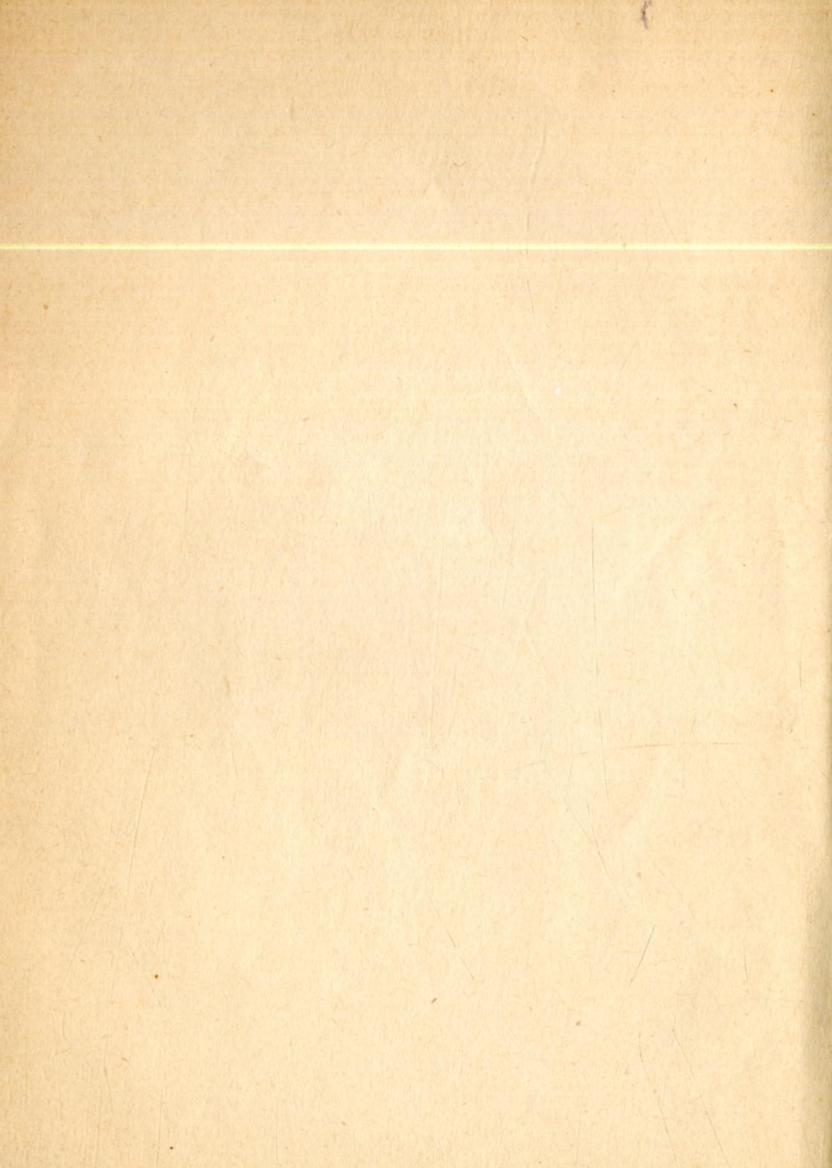
А в місті і на селі, в фабриці, в полі, в копальні — всюди ті, що досі блукали в своїй невідомості, ті що досі давали ся водити манівцями всяким буржуазним, панським посіпакам — всі вони шукають помічі, поради в комуністів, йдуть за проводом Комуністичної Партії (большевиків) України.

І в той спосіб будівля Радянської України скорим ходом поступає вперед, все ближше до комунізму.

673379

И 66.015

КОЖДИЙ

РОБІТНИК І ФАРМЕР ПОВИНЕН
ЧИТАТИ ПЕРЕДОВІМ РОБІТНИЧІ ЧАСОПИСІ!

Чому?

Бо робітничі часописи обговорюють кождою по-
дію в краю і в світі лише зі становища інтересів
робочого люду.

Одинокую робітничою часописею в Канаді є

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ"

що виходить в Вінніпегу два рази на тиждень
і коштує лише \$4.00 на рік.

Хто читає "Українські Робітничі Вісті", впро-
бляє собі суцільний світогляд і може осудити
кождою подію в суспільнім життю.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ" виступають
проти кожного лайдацтва поповнюваного на ро-
бочім народі.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ" доносять
про робітничий рух на цілм світі, про боротьбу
робітничої класи.

Хто хоче знати, як свідомі робітники дума-
ють про суспільні події, хто хоче навчитися со-
ціялістичної думки, нехай читає передовіи
"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ".

Адреса:

"UKRAINIAN LABOR NEWS"
Cor. Pritchard & McGregor Sts.,
Winnipeg, Man.

П. О.

РАДЯНСЬКА УКРАЇНА

На яких основах і як вона
будується?

ЦІНА 10 Ц.

Накладом
"УКР. РОБІТНИЧИХ ВІСТЕЙ"
Вінніпег, Ман.
1920.